

Poznań, dnia 10.08.2025 r.

dr hab. Maja Sajdak, prof. UEP
Katedra Zarządzania Strategicznego
Instytut Zarządzania
Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu

RECENZJA

rozprawy doktorskiej mgra Dawida Pytla
pt. „Model budowania odporności organizacyjnej jako strategia zarządzania siecią kin”
napisanej pod kierunkiem naukowym, dr hab. inż. Justyny Bugaj, prof. UEK

1. Formalne i prawne podstawy wykonania recenzji

Formalną podstawą opracowania niniejszej recenzji stanowi pismo Pani Dziekan Akademii WSB dr hab. Katarzyny Szczepańskiej - Woszczyna, prof. AWSB z dnia 21.07.2025 r., zwracającej się do mnie z prośbą o przygotowanie recenzji pracy doktorskiej autorstwa mgra Dawida Pytla, przygotowanej pod kierunkiem promotora dr hab. inż. Justyny Bugaj, prof. UEK.

Podstawą oceny rozprawy stanowi art. 187 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.) w myśl którego: „przedmiotem rozprawy doktorskiej jest oryginalne rozwiązanie problemu naukowego, oryginalne rozwiązanie w zakresie zastosowania wyników własnych badań naukowych w sferze gospodarczej lub społecznej albo oryginalne dokonanie artystyczne”.

Struktura rozprawy wpisuje się w kanon przyjętych w środowisku naukowym standardów w zakresie prezentowanych prac naukowo-badawczych o charakterze teoretyczno-empirycznym. Rozdział pierwszy przedstawia ewolucję oraz uwarunkowania organizacyjne sieci kin w kontekście teorii zarządzania, uwzględniając perspektywę historyczną, technologiczną i rynkową. W rozdziale drugim omówiono podstawy i determinanty strategii zarządzania w sieciach kin, wskazując narzędzia analityczne i praktyki adaptacyjne. Rozdział trzeci poświęcono teoretycznym i praktycznym aspektom odporności organizacyjnej, w tym jej wymiarom, metodom pomiaru oraz sposobom wzmacniania. Czwarty rozdział opisuje autorski model badawczy, cele i hipotezy badawcze, dobór próby

oraz metody i techniki badań. W rozdziale piątym zaprezentowano wyniki analiz ilościowych i jakościowych, ukazujące perspektywę klientów, pracowników i menedżerów. Rozdział szósty zawiera autorski model strategii odporności sieci kin, jego wymiary, rekomendacje praktyczne oraz ocenę wartości naukowej i aplikacyjnej. Praca liczy łącznie 275 stron, uwzględniając spisy wykresów, rysunków i tabel oraz liczne załączniki.

2. Ocena doboru problematyki badawczej

Dobór problematyki badawczej należy ocenić jako trafny, aktualny i istotny zarówno z perspektywy teorii zarządzania, jak i praktyki funkcjonowania instytucji kultury. Autor skoncentrował się na koncepcji odporności organizacyjnej - pojęcia, które w ostatnich latach zyskało szczególną wagę w naukach o zarządzaniu, zwłaszcza w kontekście organizacji działających w warunkach dynamicznych zmian i niepewności. Odporność organizacyjna, rozumiana jako zdolność instytucji do skutecznego reagowania na zakłócenia, adaptacji do nowych uwarunkowań oraz wykorzystania kryzysów jako impulsu do rozwoju, staje się obecnie kluczowym wyznacznikiem trwałości i konkurencyjności podmiotów zarówno w sektorze komercyjnym, jak i w obszarze kultury.

Sektor kinowy, który jest przedmiotem badań w recenzowanej rozprawie, od początku pandemii COVID-19 znalazł się w sytuacji szczególnie wymagającej. Okresowe zamknięcia obiektów, restrykcje sanitarne, ograniczenia liczby widzów oraz konieczność wdrożenia rozwiązań awaryjnych, takich jak dystrybucja online czy seanse hybrydowe, obnażyły strukturalne słabości wielu instytucji kultury. Równolegle doszło do gwałtownego przyspieszenia rozwoju platform streamingowych, które nie tylko zmieniły sposób konsumpcji treści audiowizualnych, ale również trwale wpłynęły na preferencje odbiorców. Widzowie, przyzwyczajeni do wygody dostępu do treści „na żądanie”, coraz częściej podejmują decyzje o uczestnictwie w wydarzeniach kinowych w oparciu o kryteria jakości doświadczenia, unikalności oferty oraz wartości dodanej, jakiej nie oferuje domowe oglądanie filmów.

Na trudności te nakładają się rosnące koszty utrzymania infrastruktury, inflacja cen energii i usług, a także presja inwestowania w nowoczesne technologie projekcyjne i marketingowe, niezbędne do konkutowania z innymi formami spędzania wolnego czasu. W rezultacie menedżerowie sieci kin zmuszeni są do prowadzenia działalności w realiach

zwiększonej złożoności decyzyjnej, wymagającej integracji działań strategicznych, operacyjnych i komunikacyjnych.

W tym kontekście podjęcie badań nad modelem budowania odporności organizacyjnej w sieciach kin zasługuje na wysoką ocenę. Problematyka ta nie była dotychczas w polskich badaniach ujęta w sposób kompleksowy, łączący perspektywę teoretyczną z empiryczną analizą sektora. Autor nie tylko identyfikuje kluczowe determinanty odporności organizacyjnej w branży kinowej, ale także osadza je w szerszym dyskursie dotyczącym strategii zarządzania w instytucjach kultury. Takie podejście pozwala na sformułowanie wniosków i rekomendacji mających realną wartość aplikacyjną dla praktyki zarządczej.

Trafność wyboru problemu badawczego wynika z jego znaczenia dla długoterminowej stabilności i rozwoju sektora kultury w Polsce. Analiza odporności organizacyjnej w warunkach intensywnych przemian technologicznych, ekonomicznych i społecznych umożliwia bowiem zrozumienie mechanizmów pozwalających nie tylko przetrwać w trudnym otoczeniu, lecz także wykorzystać kryzysy jako katalizator pozytywnej transformacji. W tym sensie recenzowana rozprawa wnosi istotny wkład do literatury przedmiotu, a jej problematyka jest w pełni uzasadniona i aktualna.

3. Ocena celu pracy i pytań i hipotez badawczych

We wstępie autor formułuje główny problem badawczy, który dotyczy ustalenia, jakie strategie zarządzania przyczyniają się do budowania odporności organizacyjnej sieci kin w Polsce w warunkach zmiennego otoczenia technologicznego, społecznego i rynkowego. Problem został przedstawiony w sposób jasny i powiązany z tematyką pracy. Jego znaczenie zostało uzasadnione odniesieniem do zjawisk obserwowanych w ostatnich latach, w tym pandemii COVID-19, dynamicznego rozwoju platform streamingowych, zmian preferencji odbiorców oraz wzrostu kosztów funkcjonowania instytucji kultury.

Autor wskazuje na istnienie luki badawczej w zastosowaniu koncepcji odporności organizacyjnej w odniesieniu do sektora kinowego, zwłaszcza w ujęciu sieciowym. Wskazanie to ma jednak charakter ogólnej diagnozy, pozbawionej odwołań do źródeł literaturowych. Fragment zatytułowany jako przegląd dotychczasowego stanu badań nie zawiera przypisów, przez co trudno zweryfikować, na jakich opracowaniach autor oparł

swoje wnioski. Brak odniesień bibliograficznych osłabia naukową podbudowę argumentu o występowaniu luki w badaniach.

Cel główny pracy został określony jako identyfikacja i analiza strategii zarządzania wspierających budowanie odporności organizacyjnej w sieciach kin działających w Polsce. Jest on spójny z tematem i problemem badawczym, a jego realizacja znajduje odzwierciedlenie w strukturze pracy. Zgodnie z ujęciem metodologicznym cel badania to przyszły, pożądany stan rzeczy, który badacz chce osiągnąć w wyniku przeprowadzonych działań. Cele szczegółowe obejmują m.in. analizę koncepcji odporności organizacyjnej w kontekście zarządzania sieciami kin, określenie determinant strategii zarządzania, ocenę wpływu nowoczesnych technologii i platform streamingowych na strategię zarządcze, zbadanie opinii widzów i praktyków zarządzania oraz sformułowanie rekomendacji. Spośród nich dwa – „przeanalizowanie koncepcji odporności organizacyjnej” oraz „zbadanie opinii widzów i praktyków zarządzania” – odnoszą się wyłącznie do czynności badawczych, a więc nie stanowią opisu pożądanego stanu rzeczy, lecz opisują działania prowadzące do jego osiągnięcia. Pozostałe cele są sformułowane w sposób bliższy oczekiwanemu efektowi badawczemu. Wszystkie jednak pozostają powiązane z celem głównym i problemem badawczym.

Pytania badawcze koncentrują się na czynnikach kształtujących strategię zarządzania, wpływie technologii kinowych i platform streamingowych oraz elementach strategii istotnych dla odporności organizacyjnej z perspektywy interesariuszy. Są one spójne z celem głównym oraz celami szczegółowymi, a także korespondują z hipotezami badawczymi. Mają jednak głównie charakter opisowy, co ogranicza ich potencjał wyjaśniający.

Hipoteza główna zakłada, że nowoczesne technologie oraz zmiany wywołane przez platformy streamingowe wymuszają adaptację strategii zarządzania w sieciach kin, co pozytywnie wpływa na poziom ich odporności organizacyjnej. Jej konstrukcja obejmuje kilka powiązanych elementów przyczynowo-skutkowych: po pierwsze, wpływ nowoczesnych technologii na strategię zarządzania; po drugie, oddziaływanie platform streamingowych na tę strategię; po trzecie, relację między adaptacją strategii a wzrostem odporności organizacyjnej. Tego rodzaju wielocłonowa konstrukcja osłabia operacyjność hipotezy, ponieważ każdy z wymienionych związków wymaga odrębnego zbadania i weryfikacji empirycznej. W konsekwencji testowanie hipotezy w zaproponowanej formie

staje się bardziej złożone, co może utrudniać jednoznaczną interpretację wyników. W pracy przedstawiono również hipotezy pomocnicze, które odnoszą się do szczegółowych aspektów strategii zarządzania, lojalności widzów, wpływu platform streamingowych oraz oceny strategii przez pracowników. Hipotezy te pozostają powiązane z pytaniami badawczymi oraz celami szczegółowymi i obejmują zarówno wpływ technologii, jak i czynników rynkowych na funkcjonowanie sieci kin.

Ogółem należy stwierdzić, że cele, pytania badawcze i hipotezy są ze sobą logicznie powiązane i spójne z problemem badawczym oraz tematyką pracy. Brak jednak pełnego udokumentowania wskazanej luki badawczej w oparciu o źródła literaturowe, co obniża siłę argumentacji we wstępie.

4. Ocena źródeł informacji oraz zastosowanych metod badawczych

Źródła informacji wykorzystane w pracy charakteryzują się dużą różnorodnością i adekwatnością do przedmiotu badań. Autor korzysta zarówno z literatury naukowej o ugruntowanej pozycji w obszarze nauk o zarządzaniu i jakości, jak i z opracowań branżowych dotyczących sektora kultury oraz specyfiki funkcjonowania kin. Uzupełnieniem materiału źródłowego są dokumenty wewnętrzne badanych instytucji oraz dane statystyczne, które pozwalają na uchwycenie realiów funkcjonowania sieci kin w Polsce. Tak szeroki dobór źródeł umożliwia analizę problemu z perspektywy teoretycznej, praktycznej i kontekstowej.

W części empirycznej autor zastosował podejście mieszane, integrujące metody ilościowe i jakościowe. W badaniach ilościowych wykorzystano kwestionariusz ankiety, który umożliwił zebranie danych od reprezentatywnej grupy respondentów, obejmującej zarówno kadrę zarządzającą, jak i odbiorców usług kinowych. Badania jakościowe zrealizowano w formie wywiadów pogłębionych, które pozwoliły na lepsze zrozumienie uwarunkowań funkcjonowania badanych podmiotów oraz identyfikację czynników trudnych do uchwycenia w analizach ilościowych. Triangulacja danych uzyskanych z obu podejść znacząco zwiększyła wiarygodność i rzetelność wyników.

Na uwagę zasługuje precyzyjne opisanie procedury badawczej, obejmujące dobór próby, sposób rekrutacji respondentów, harmonogram działań oraz kolejność realizowanych etapów badania. Autor jasno przedstawia kryteria doboru uczestników oraz uzasadnia ich wybór, co

pozwała ocenić trafność i reprezentatywność pozyskanych danych. Przejrzysty opis technik i narzędzi badawczych ułatwia zrozumienie logiki całego procesu badawczego i sprzyja jego powtarzalności.

Szczególne miejsce w przygotowaniu badań zajmuje analiza metod badania odporności organizacyjnej w sieciach kin, przedstawiona w podrozdziale 3.2.1 „Metody pomiaru odporności organizacyjnej”. Autor w sposób systematyczny omawia dostępne w literaturze metody pomiaru, wskazując ich mocne i słabe strony oraz możliwości adaptacji do warunków funkcjonowania sieci kin. Wnioski z tej analizy zostały syntetycznie ujęte w tabeli 20, stanowiącej klarowne podsumowanie rozważań i cenne źródło odniesienia przy wyborze narzędzi badawczych w części empirycznej. Taki zabieg świadczy o dużej świadomości metodologicznej i pozwala uznać, że dobór metod oparto na rzetelnych przesłankach teoretycznych.

Całość warsztatu badawczego autora charakteryzuje spójność między doбором źródeł, zastosowanymi metodami oraz przyjętymi celami badawczymi. Staranność w przygotowaniu procedury badawczej, uzasadniony wybór narzędzi oraz umiejętne połączenie wyników analiz teoretycznych z badaniami empirycznymi świadczą o wysokim poziomie kompetencji badawczych. Przyjęta koncepcja badań stanowi mocny fundament dla formułowanych wniosków i rekomendacji.

5. Ocena układu pracy i ocena merytoryczna rozprawy

Układ pracy jest przejrzysty, logiczny i konsekwentny, co sprzyja jasności wyводу i pozwala czytelnikowi w sposób uporządkowany zapoznawać się z kolejnymi częściami dysertacji. Autor zaplanował strukturę pracy w sposób zapewniający spójność między częścią teoretyczną, metodologiczną i empiryczną, a każdy rozdział pełni wyraźnie określoną funkcję w realizacji celu głównego i celów szczegółowych. Konstrukcja pracy odpowiada standardom w zakresie opracowań naukowych, a przejścia pomiędzy kolejnymi rozdziałami są płynne i uzasadnione merytorycznie.

Rozdział pierwszy przedstawia szeroki kontekst funkcjonowania sektora kinowego w Polsce, obejmujący zarówno tło historyczne, jak i aktualne uwarunkowania rynkowe, społeczne, ekonomiczne i technologiczne. Autor analizuje m.in. zmiany struktury rynku, **rozwój technologii projekcyjnych, wpływ platform streamingowych na rynek kinowy oraz**

ewolucję preferencji widzów. Uwzględnienie tych elementów pozwala na lepsze zrozumienie specyfiki branży oraz czynników kształtujących jej funkcjonowanie, a tym samym stanowi solidne tło merytoryczne dla późniejszych analiz.

Rozdział drugi poświęcony jest problematyce strategii zarządzania. Autor definiuje pojęcie strategii, przedstawia jej klasyfikacje oraz omawia różne podejścia do planowania strategicznego w organizacjach. Ważną część stanowi analiza metod identyfikowania determinantów strategii, z uwzględnieniem czynników zewnętrznych i wewnętrznych wpływających na kształtowanie kierunków działania organizacji. Ta część pracy ma istotne znaczenie, gdyż tworzy teoretyczną bazę do późniejszego powiązania koncepcji strategii zarządzania z budowaniem odporności organizacyjnej w sieciach kin.

Rozdział trzeci koncentruje się na adaptacji metod badania odporności organizacyjnej do specyfiki sektora kinowego. Autor przedstawia różnorodne podejścia badawcze i narzędzia pomiaru odporności, wskazując na ich możliwości oraz ograniczenia w odniesieniu do organizacji działających w formie sieci. W tej części pojawia się również autorskie spojrzenie na możliwość dostosowania istniejących metod do realiów rynku kinowego w Polsce, co jest istotnym wkładem aplikacyjnym i metodologicznym.

Rozdział czwarty prezentuje szczegółowy opis przyjętej koncepcji badawczej, obejmującej dobór próby, zastosowane metody i techniki badawcze, narzędzia pomiarowe oraz procedurę badawczą. Autor zastosował badania mieszane, łącząc metody ilościowe (ankiety) i jakościowe (wywiady pogłębione), a następnie integrował wyniki w procesie analizy. Takie podejście zapewnia większą rzetelność i pogłębioną interpretację badanych zjawisk, a przy tym podnosi wartość poznawczą pracy.

Rozdział piąty zawiera prezentację i analizę wyników badań empirycznych. Dane ilościowe zostały przedstawione w formie tabel i wykresów, co ułatwia ich interpretację, a wyniki jakościowe dostarczają dodatkowego kontekstu i pozwalają lepiej zrozumieć mechanizmy kształtujące odporność organizacyjną w badanym sektorze. Autor łączy oba typy danych w spójną całość, co umożliwia sformułowanie wniosków opartych na wieloaspektowej analizie.

Rozdział szósty stanowi kluczową część o znaczeniu aplikacyjnym. W podrozdziale 6.1 autor prezentuje autorski model KI-NO-WY - innowacyjne narzędzie koncepcyjne wspierające budowanie odporności organizacyjnej w sieciach kin, integrujące elementy

zarządzania strategicznego, operacyjnego i relacyjnego. W podrozdziale 6.2 opracowane zostały warianty strategii odpornościowej dla sieci kin, dostosowane do różnych scenariuszy rynkowych i poziomu dostępnych zasobów, co świadczy o praktycznym wymiarze prowadzonych badań. Z kolei w podrozdziale 6.3 autor przedstawia rekomendacje zarządcze i wskazuje sposoby aplikacyjnego wykorzystania modelu w praktyce menedżerskiej, zapewniając tym samym pełne przejście od diagnozy i analizy problemu do propozycji rozwiązań możliwych do wdrożenia. Mając na uwadze znaczenie i innowacyjność zaproponowanego modelu, zasadne wydaje się pytanie do doktoranta: *jakie czynniki, w świetle przeprowadzonych badań, będą w najbliższych latach decydować o skuteczności wdrożenia proponowanych strategii w praktyce, biorąc pod uwagę dynamiczny rozwój platform streamingowych, zmieniające się preferencje widzów oraz ograniczenia zasobowe w polskich kinach studyjnych i sieciach?*

Pod względem merytorycznym dysertacja odznacza się wysokim poziomem opracowania. Na uwagę zasługuje logiczna konstrukcja, umiejętne powiązanie treści teoretycznych, metodologicznych i empirycznych, a także wyraźne ukierunkowanie na uzyskanie wyników o znaczeniu zarówno naukowym, jak i praktycznym. Wkład do nauki przejawia się w adaptacji i rozwinięciu koncepcji odporności organizacyjnej w odniesieniu do specyficznego sektora, opracowaniu modelu KI-NO-WY oraz propozycji strategii dostosowanych do różnych warunków działania. Wartość aplikacyjna znajduje odzwierciedlenie w rekomendacjach dla menedżerów oraz możliwości bezpośredniego wykorzystania zaproponowanych rozwiązań w praktyce. Rozprawa jest oryginalnym i wartościowym opracowaniem, które może stanowić punkt odniesienia dla przyszłych badań nad odpornością organizacyjną w sektorze kultury. Praca wnosi istotny wkład do dyscypliny nauk o zarządzaniu i jakości, poszerzając dotychczasowy stan wiedzy i proponując narzędzia mogące realnie wspierać menedżerów w podejmowaniu decyzji strategicznych.

6. Ocena strony formalnej i zagadnień terminologicznych rozprawy

Przedstawiona do oceny rozprawa została przygotowana zgodnie z wymogami formalnymi stawianymi pracom doktorskim w dyscyplinie nauki o zarządzaniu i jakości. Struktura pracy jest klarowna, a układ treści logiczny i spójny z przyjętym celem oraz problemem badawczym. Poszczególne rozdziały są harmonijnie powiązane, zarówno pod

względem merytorycznym, jak i stylistycznym, co umożliwia płynne śledzenie toku wyводу od wprowadzenia teoretycznego, poprzez część metodologiczną i empiryczną, aż po wnioski i rekomendacje.

Treść dysertacji potwierdza, że Doktorant swobodnie i precyzyjnie operuje aparaturą pojęciową właściwą dla nauk społecznych, ze szczególnym uwzględnieniem terminologii z zakresu zarządzania strategicznego, teorii organizacji, analizy sieciowej oraz koncepcji odporności organizacyjnej. W pracy zachowana została pełna spójność terminologiczna – Autor nie tylko poprawnie posługuje się pojęciami funkcjonującymi w polskiej literaturze przedmiotu, lecz także trafnie adaptuje terminy anglojęzyczne, dbając o ich adekwatne tłumaczenie i kontekst użycia. Na szczególne podkreślenie zasługuje umiejętne wyjaśnienie relacji między pojęciami „odporność organizacyjna” a „rezyliencja”, które w literaturze bywają stosowane zamiennie, Autor wskazuje subtelne różnice znaczeniowe i wykorzystuje je konsekwentnie w całym tekście.

Warstwa językowa dysertacji stoi na bardzo wysokim poziomie. Styl wypowiedzi jest precyzyjny, a zarazem przystępny, co pozwala w sposób klarowny przedstawiać złożone zagadnienia teoretyczne i wyniki badań empirycznych. Język pracy jest komunikatywny, pozbawiony nadmiernego żargonu, a jednocześnie w pełni odpowiada wymogom stawianym tekstom naukowym. Wywód prowadzony jest w sposób uporządkowany, logiczny i konsekwentny, a poszczególne partie tekstu płynnie przechodzą jedna w drugą, tworząc spójną narrację badawczą.

Od strony formalnej dysertacja spełnia wysokie standardy stawiane rozprawom doktorskim. Tabele, rysunki i schematy zostały przygotowane z należytą starannością – są czytelne, odpowiednio opisane i prawidłowo wkomponowane w tok narracji. Przypisy źródłowe oraz bibliografia opracowane zostały zgodnie z zasadami cytowania w literaturze naukowej, a dobór źródeł obejmuje zarówno klasyczne pozycje światowe, jak i aktualne opracowania krajowe, co dodatkowo podnosi wartość merytoryczną pracy.

Podsumowując, strona formalna, językowa i terminologiczna recenzowanej rozprawy zasługuje na bardzo wysoką ocenę. Praca jest napisana w sposób dojrzały, klarowny i komunikatywny, a zarazem utrzymany w standardach akademickich, co istotnie wspiera odbiór i wartość naukową przedstawionych w niej treści.

7. Konkluzja recenzji

Po zapoznaniu się z przedstawioną do recenzji rozprawą doktorską mgra Dawida Pytla pt. „Model budowania odporności organizacyjnej jako strategia zarządzania siecią kin” napisaną pod kierunkiem naukowym dr hab. inż. Justyny Bugaj, prof. UEK, stwierdzam, że stanowi ona oryginalne i wartościowe rozwiązanie problemu naukowego, który polegał na ustaleniu, jakie strategie zarządzania mogą skutecznie wspierać budowanie odporności organizacyjnej w sieciach kin w Polsce, uwzględniając specyfikę ich funkcjonowania w warunkach dynamicznych zmian technologicznych, społecznych i rynkowych. Na uwagę zasługuje zwłaszcza autorski model KI-NO-WY oraz opracowane na jego podstawie warianty strategii odpornościowej i rekomendacje aplikacyjne.

W związku z powyższym, formułuję do doktoranta pytanie o potencjał szerszego zastosowania opracowanego modelu: *Jak ocenia Pan możliwość implementacji modelu KI-NO-WY poza sektorem kinowym, na przykład w innych instytucjach kultury, i jakie modyfikacje byłyby w tym celu niezbędne?*

Ponadto, treść rozprawy, zastosowana metodyka oraz postępowanie badawcze potwierdzają, że mgr Dawid Pytel posiada umiejętność prowadzenia samodzielnych badań naukowych. Przedstawiona mi praca, świadczy o dojrzałości i dużej świadomości naukowej Doktoranta. Celem wskazanych przeze mnie uwag i wątpliwości jest przede wszystkim sugestia dalszego rozwijania i doskonalenia warsztatu naukowego Autora.

Tym samym stwierdzam, że rozprawa doktorska mgra Dawida Pytla pt. „Model budowania odporności organizacyjnej jako strategia zarządzania siecią kin”, spełnia wymogi ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.) i wnioskuję o jej przyjęcie i dopuszczenie do publicznej obrony.